

SEBŐK GYÖRGY

Az utolsó király

Uralkodónak készültem, elvált,
alkoholista portásnak, mackóalsóban,
sörösdobozba készültem hamuzni a perceket,
görgőkerekes trónomon a mutató járásával fordulni,
mozgalmi indulókat együtt fűtyülni a széllal,
káromkodásokat ültetni szépen az ölembe
rosszcsonot unokáim helyett.

Aztán jött a tél, és nem vettek fel messiást
a tízemeletesek katakombái közé.

A folyosók éhen maradtak.

Oszlásom nem táplálta a diófákat,
nem ropogtattak nyirkommal áztatott,
keserű szikleveket korhadó rosszcsonthéjak
az udvaron ősszel.

Nem lettem tor, s a cupákok emlékét
nem temették végül a testnek kijáró pompával
a díszes szívkamrába.

Lettem otthon, dió, unokák,
hogyan legyen minnek hiányoznia.

...hagyjon üzenetet

Csak délutánra érek be, hogy élém jöhess,
megüzentem ebédre, ne legyen rohanás,
de lépcsőházunk étere már facsarta az orrom,
a lakás, tudtam, üres lesz végül.
A reggelinél visszaásított jobbomon a szék,
anya kosztümje is üresebbnek tetszett
a szekrénybe bújva, ha szépet játszottam,
hogy elvitassam belőle mindazt, ami ép.
Elkaptam a rövidlátást, a végtelentörtnyi dioptriákon
átszűrődöttél hamar, egy lányderéknyi villanás,
s buszülésben déjã vuként felötlöttél néha,
mint vonásaim délibábja a fakószőke vásznakon,
ha játszottam paravánt, mert az emberek mind árvák
voltak, és egyszerre belém tátongták magukat a szokások,
mágiájuk a csonkokig parázslott minden tábornűz közepén,
elrejtethetlenül. Aztán megjöttél szőkén, vörösen, barnán,
én felhúztalak magamra, mint lobogót,
hogy messze is jól lássák, miben is méri a magányt.
Szerettek az esőben táncolni az emberek,
amitől mindig viszkettél a bőrömben,
így hagytam neked egy utolsó kortyot a szárítkozásból,
velőig szikkadtam, az emberek pedig szerettek sírni
és tovább dadogni bennem és végül minden nyelvbólásuk
újabb küszöbbé lett egyet felismerni:
hogy nélküled én sehova,
hogy téged soha senki.